

kan jeg godt forstaa, at disse Fæstere og deres Koner, saalange der ingen særlig Grund har været for dem til at forlange at overgaa til Jorpagtere, have udsat dette. Af disse Personer har nu Enken efter en af Fæsterne forlangt den 50aarige Jorpagtning meddelt, fordi hun ønskede igjen at gifte sig; en anden af Fæsterne har tidligere forlangt at faae sin Jorpagtning, fordi han havde en Pleiesøn, der skulde bestyre Gaarden, da han selv fandt sig for svag til længere at bestyre den, og en tredje har selv taget Jorpagtningen under Bestyrelse af en Slægtning paa Grund af Svaghed; men der er to Fæstere med Koner tilbage, som ere i en saadan Alder og Helsestilstand, at de ikke have fundet Anledning til at forlange den omtalte Kontrakt fyldesgjort. Nu er dette Forbud kommet, og de staa altsaa saaledes, at de ville blive betagne en for dem meget værdifuld Rettighed, en Rettighed, som, hvis den betages dem, vil kaste dem tilbage igjen til simple Fæstere. Jeg har de to Kontrakter i Originaler i min Haand; den ene er udfærdiget den 31te December 1855, den anden i Februar 1856, og de Herrer, som ønske at tage dem i Diesyn, ville finde dem i fuldstændig Orden, udfærdigede og thinglæste, saaledes som slige Dokumenter maa være for at være retsgyldige. Jeg stiller nu dette Forslag for at faae en lille Lov, som giver disse Kontrakter og, hvis andre af samme Natur findes omkring i Landet, selvsølgelig ogsaa dem den Retssgyldighed, som den sidste Lov har taget fra dem, men som det ikke kunde være Lovgivningsmagtens Mening skulde tages fra dem. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige Andet til Anbefaling for dette lille Lovforslag, som jeg haaber paa alle Trin vil finde almindelig Tilslutning hos alle tre Afdelinger af den lovgivende Magt.

Formanden: Exemplarer af det indbragte Lovforslag ville blive omdelte.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Indstilling fra Udvalget for Valgbrevets Prøvelse angaaende Folkethingetsvalget for Odense Amts 4de Valgkreds.

(Udvalgets Indstilling findes i Tillæg B. Sp. 3 ff.).

Formanden: I det jeg aabner denne 1ste Behandling, skal jeg gjøre opmærksom paa, at, uagtet Karakteren af en første og en anden Behandling er vanskelig at skjelne ved Indstillinger af den Natur som den foreliggende, vil jeg dog minde ærede Medlemmer om, at der kommer en 2den Behandling efter denne. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Rimestad): Den Sag, som nu foreligger det ærede Thing til Behandling

og Afgjørelse, er — hvilket Standpunkt man end indtager med Hensyn til dens Afgjørelse, og under hvilket Synspunkt man end betragter den, enten under Hensynet til Thinget eller under Hensyn til den Raagjældende — af en saa ubehagelig Natur og en saa pinlig Befæffenhed, at det vilde være ønskeligt, om man kunde undgaa Forhandling derom her i Salen, eller Forhandlingerne i alt Fald kunde indskrænke sig til det mindst Mulige. I dette Ønske samstemme alle Udvalgets Medlemmer, og vi haabe, at vi i den omdelte trykte Betænkning og de to Bilag, som ere knyttede dertil, have givet Thingets ærede Medlemmer et tilstrækkeligt Grundlag til hver især at kunne træffe sin Afgjørelse med Hensyn til det Spørgsmaal, der foreligger. De have, mine Herrer, jo de to Domme, som efter hele Udvalgets Mening er det ufravigelige Grundlag for Bedømmelsen, af, hvad den Raagjældende er overbevist om, hvad den Raagjældende har gjort sig skyldig i. De have fremdeles, om end i Korthed og paa en sammentrængt Maade, de Betragtninger, der fra begge Sider have gjort sig gjældende, og kunne gjøres gjældende, og De have endelig, hvad man naturligvis i denne Forsamling som alleegne vil lægge Vægt paa, de Navne, som staa paa begge Sider. Vi have antaget, at Thingets Medlemmer heri have et tilstrækkeligt Materiale til at kunne træffe en Afgjørelse, og som Følge deraf agte hverken jeg eller Udvalgets øvrige Medlemmer at ytre os videre om Sagen, medmindre Forhandlingernes Gang skulde give en ganske særegen Anledning dertil.

Casse: Naar jeg uagtet den Henstilling, der indeholdes i den ærede Ordførers Bemærkninger, alligevel tillader mig at bede om Ordet, er det, fordi jeg — ligesom vistnok ogsaa den ærede Ordfører — lægger en særdeles stor Vægt paa den Afgjørelse, som skal finde Sted med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal. Jeg betragter denne Afgjørelse som en saadan, hvorigjennem det høitærede Thing vil komme til at tilfænde give, af hvilken Befæffenhed det antager den Fordring at være, som Grundloven og Valgloven stille, for at en Mand skal have Afgang til at faae Sæde i den lovgivende Forsamling. I det jeg altsaa ikke kan efterkomme den ærede Ordførers Henstilling om, at der ingen Forhandling nu maatte finde Sted i Salen, skal jeg dog paa den anden Side vel lægge mig paa Hjerte i alt Fald at gjøre de Udtaleser, jeg agter at fremsætte, saa korte, som det paa nogen Maade er muligt, og jeg skal ikke komme ind paa Noget, der kunde tjene til at forøge det ogsaa efter min Mening baade for Folkethinget og for den Raagjældende i saa høi Grad Pinlige i Behandlingen af det Spørgsmaal, der nu ligger for. Det er altsaa en Selvfølge, at jeg ikke skal fremdrage, hvad der efter min Mening ligger i Naturen af det Forhold, som har været Ojenstand for Afgjørelse ved de paa-